

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 207/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. augusta 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza o sťažnosti M. B. a maloletých M. B., D. B., a R. B., zastúpených zákonnou zástupkyňou - matkou M. B., všetci bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. M. D., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 221/2008, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. B. a maloletých M. B., D. B. a R. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 221/2008 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 221/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. M. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Maloletým M. B., D. B. a R. B. priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré im je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám ich zákonnej zástupkyne matky - M. B.

5. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť M. B. a maloletým M. B., D. B. a R. B. trovy konania v sume 569,68 € (slovom päťstošesťdesiatdeväť eur a šesťdesiatosem centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. M. D., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2012 doručená s'ťažnosť M. B. (ďalej len „s'ťažovateľka“) a maloletých M. B., D. B., a R. B., zastúpených zákonnou zástupkyňou matkou - M. B., všetci bytom B. (spolu ďalej len „s'ťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. M. D., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 221/2008 o náhradu nemajetkovej ujmy.

S'ťažovatelia v s'ťažnosti okrem iného uviedli, že v novembri 2008 podali na okresnom súde návrh proti R. Š., B. (ďalej len „odporca“), na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s úmrtím R. B. (manžela s'ťažovateľky a otca maloletých s'ťažovateľov) pri

dopravnej nehode spôsobenej odporcom, ktorý bol uznaný za vinného z ublíženia na zdraví s následkom smrti R. B.

Pretože okresný súd vo veci návrhu sťažovateľov nekonal, po 13 mesiacoch od podania návrhu sa obrátili na okresný súd so žiadosťou o nariadenie pojednávania. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 18. januára 2010, ale počas ďalších mesiacov bol okresný súd znovu nečinný. Právny zástupca sťažovateľov preto opakovane požiadal 20. decembra 2010 okresný súd o nariadenie pojednávania.

Okresný súd ani ďalej vo veci sťažovateľov nekonal, preto právny zástupca sťažovateľov 27. decembra 2011 podal sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť sťažovateľov 19. apríla 2012 na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 29. mája 2012 vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti a k jej prijatiu na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. 1 SprS/448/2012 z 19. júna 2012 doručenom ústavnému súdu 22. júna 2012 okrem iného uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. V prílohe predložil ústavnému súdu stanovisko zákonného sudcu, ku ktorému uviedol, že ho má ústavný súd považovať za stanovisko predsedu okresného súdu. V stanovisku (vyjadrení) zákonného sudcu k označenej veci sa uvádza:

„Obdobne ako som sa vyjadril voči predsedovi tunajšieho súdu 6. 2. 2012 – samotný navrhovateľ pôvodne neúplným podaním z 25. 2. 2011 rozšíril okruh účastníkov, čomu

nekorrespondoval predmet, teda čoho sa v konaní domáha a toto konanie doplnil až dodatočne v priebehu roka 2011. Doplnenie podania z pôvodne veľkej obálky obsahovalo aj vzorové rozhodnutia v iných veciach a bolo chybou v manipulácii pôvodne zle zaradené. Ako je v interných súvislostiach známe, súd bol personálne nestabilný, s fluktuáciami na poste tajomníčky a asistentky súdneho oddelenia a s absenciou vyššej súdnej úradníčky od mája do polovice októbra 2011, s problematickou možnosťou prerozdeľovania práce s prihliadnutím na priority v jednotlivých veciach a vzhľadom na celkovú zaťaženosť súdu. Na tunajšom súde tiež prebehla od 18. 10. 2010 do 27. 4. 2011 revízia Krajským súdom v Žiline, so závermi rôzneho charakteru, ktoré nasvedčujú predpokladom vzniku prieťahov v súdnych konaniach z objektívnych dôvodov. Ostatne aj z priebežne sledovaných počtov vecí, ktoré v priebehu roka 2011 presiahli 400, a k 30. 4. 2012 dosahovali 325, pri neustálom nápade okolo 25 nových vecí mesačne, je prakticky vylúčené, aby som vo všetkých konal priebežne.

Každopádne 6. 2. 2012 som rozhodol o pristúpení účastníka podľa dispozičnej právomoci samotného navrhovateľa, ten bol dňa 27. 3. 2012 vyzvaný na vyjadrenie v konaní a po uplynutí pravidelnej lehoty na vyjadrenie bol na 19. 9. 2012 vytýčený termín pojednávania, takže v r. 2012 už k bezdôvodným prieťahom v tomto konaní nedochádza.“

Právna zástupkyňa sťažovateľov vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu zo 4. júla 2012 (doručenom ústavnému súdu 11. júla 2012) okrem iného uviedla:

„Vyjadrenie predsedu senátu vo veci poukazuje na niekoľko skutočností. 1/ Na neúplné podanie, 2/ na personálnu obsadenosť súdu, 3/ na úkony súdu po 6. 2. 2012. K týmto podľa jednotlivých bodov uvádzam:

1/ Je pravdou, že návrh bol rozšírený o ďalšieho účastníka konania na strane odporcu. Následne právny zástupca navrhovateľov vždy reagoval na výzvy súdu v rámci určených lehôt. Nešlo o žiadne komplikované podania, ktoré by si vyžadovali čas piatich mesiacov od podania /6. 2. 2011/ do doručenia výzvy súdu na odstránenia väd podania z 6. 2. 2011 /doručené pr. zast. navrhovateľov 18. 07. 2011/. Nešlo o žiadne komplikované podanie v tom smere, aby o ňom súd rozhodol 6. 2. 2012, teda rok po jeho podaní na súd. Navyiac toto rozhodnutie nebolo do dnešného dňa doručené navrhovateľom.

V tejto súvislosti tiež poukazujem na list predsedu Okresného súdu v Žiline, ktorý je datovaný k 07. 01. 2012, pričom poukazuje na to, hoci v tom čase táto skutočnosť nemohla byť známa, že sudca rozhodol 06. 02. 2012 o pristúpení účastníka konania.

2/ Personálna obsadenosť súdu nemôže ísť v žiadnom prípade na ťarchu účastníka konania, za túto účastník konania nemôže, i keď tento pre tieto skutočnosti má pochopenie.

3/ Úkony súdu po 06. 02. 2012 možno vidieť iba ako reakciu na podanie Ústavnej sťažnosti, keďže dňa 24. 05. 2012 bolo právnomu zástupcovi navrhovateľov doručené predvolanie na pojednávania na 19. 09. 2012 o 9,45 hod. Ako už bolo v samotnej Ústavnej sťažnosti poukávané, nejde o skutkovo ani právne komplikovanú vec, ktorá by si vyžadovala natoľko zdĺhavé konanie, ktoré navyše hlboko zasiahlo a stále zasahuje do života navrhovateľov ako pozostalých po manželovi, otcovi.“

Sťažovatelia vyjadrili súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota účastníka konania neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu i sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS/272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania pred okresným súdom, v ktorom sťažovatelia vystupujú ako navrhovatelia, je rozhodovanie o návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy. Zo skutočností uvedených sťažovateľmi a okresným súdom ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o faktickej a právnej zložitosti veci. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Na faktickú zložitosť veci nepoukázal ani predseda okresného súdu. Vzhľadom na povahu veci (strata živiteľa predovšetkým maloletých sťažovateľov) sa vyžaduje pristupovať ku konaniu s osobitnou starostlivosťou.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľov, ktorí sú v tomto spore navrhovateľmi. V súvislosti s priet'ahmi v konaní ústavný súd uvádza, že sťažovateľka včas reagovala na výzvy okresného súdu a svojimi návrhmi realizovala svoje procesné práva, na ktoré bola podľa príslušných procesnoprávných predpisov oprávnená. Správanie maloletých detí vo vzťahu k priet'ahom v konaní ústavný súd vzhľadom na ich vek neposudzoval.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní.

Z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 221/2008 ústavný súd zistil, že sťažovatelia podali 14. novembra 2008 návrh na náhradu nemajetkovej ujmy.

Okresný súd uznesením č. k. 8 C 221/2008-14 z 30. decembra 2008 uložil odporcovi, aby sa v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia písomne vyjadril k návrhu na začatie konania. Odporca sa k návrhu sťažovateľov pred uskutočnením pojednávania nariadeného 18. decembra 2009 na 18. január 2010 nevyjadril. Na uvedenom pojednávaní sa zúčastnila zo sťažovateľov len sťažovateľka a jej právny zástupca, ako aj odporca. Odporca na výzvu

okresného súdu na pojednávaní navrhol vstup poisťovne K., a. s., do tohto konania ako vedľajšieho účastníka na jeho strane. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že vyzve vedľajšieho účastníka, aby oznámil, či vstupuje do konania.

Sťažovatelia 20. decembra 2010 požiadali okresný súd o nariadenie pojednávania a 25. februára 2011 podali návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu.

Okresný súd uznesením č. k. 8 C 221/2008-28 z 23. júna 2011 uložil sťažovateľom, resp. ich právnenému zástupcovi, aby v lehote 10 dní odstránili nedostatky podania z 25. februára 2011, vo vzťahu ku vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Sťažovatelia podali 22. júla 2011 návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu a súčasne upravili pôvodný návrh.

Okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 221/2008 zo 6. februára 2012 pripustil vstup ďalšieho účastníka na strane odporcu a pripustil zmenu žalobného návrhu.

Okresný súd ďalej uznesením č. k. 8 C 221/2008-41 z 27. marca 2012 uložil odporcovi, aby sa v lehote 15 dní od doručenia označeného uznesenia vyjadril k veci.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 221/2008 po jednom uskutočnenom pojednávaní (18. január 2010) do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov nerozhodol vo veci samej, pričom ďalší termín pojednávania nariadil na 19. september 2012.

Vychádzajúc z uvedeného a so zreteľom na doterajší priebeh napadnutého konania, ktoré dosiaľ nebolo právoplatne skončené ani viac ako tri a pol roka od jeho začatia, ústavný súd konštatuje, že z tejto doby okresný súd bol nečinný od 30. decembra 2008 do 18. decembra 2009, od 18. januára 2010 do 23. júna 2011 a od 22. júla 2011 do 6. februára 2012. Ústavný súd preto uzavrel, že v konaní okresného súdu vedenom

pod sp. zn. 8 C 221/2008 došlo predovšetkým jeho nečinnosťou k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd nemohol akceptovať argumenty uvedené vo vyjadrení okresného súdu z 19. júna 2012 založené na personálnej nestabilite okresného súdu a na vysokom nápade vecí.

Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre uviedol, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (napr. IV. ÚS 43/06, IV. ÚS 73/07).

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 221/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho

domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovatelia žiadali o priznanie finančného zadost'učinenia takto:

„... s'ťažovateľovi 1/ M. B... vo výške 6. 000,- € a s'ťažovateľom 2/, 3/ a 4/ po 3. 000,- € každému s'ťažovateľovi. Tohto nároku sa domáhame z toho dôvodu, že skutočne dlhý čas žijeme my s'ťažovatelia v právnej neistote. Mne s'ťažovateľke 1/ bola spôsobená nielen materiálna, ale aj nemateriálna ujma, a to nielen mojej osobe, no najmä deťom. Ja s'ťažovateľka 1/ som prišla o manžela a živila rodiny. Deti, s'ťažovatelia 2/, 3/ a 4/ o otca, ktorého už nikdy nespoznajú. S'ťažovateľ 4/ sa narodil po úmrtí manžela a otca. ... Svojim návrhom sa domáhame nemajetkovej ujmy, ktorá je nespochybniteľná a ktorú silne pociťujeme doteraz.“

So zreteľom na nenáležitý postup okresného súdu považujú s'ťažovatelia za primerané zadost'učinenie sumu 6 000 € pre s'ťažovateľku a sumu 3 000 € pre každého z maloletých s'ťažovateľov.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 8 C 21/2008 viac ako tri a pol roka a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu a to, že konanie vo veci s'ťažovateľov nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval za odôvodnené priznať s'ťažovateľke sumu 3 000 € a maloletým s'ťažovateľom sumu po 2 000 € ako primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. D. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znížiť u sťažovateľov o 50 % (porovnaj najmä I. ÚS 417/2010, I. ÚS 64/2011, II. ÚS 25/2011, II. ÚS 453/2010, II. ÚS 520/2010, III. ÚS 354/2010, III. ÚS 356/2010, III. ÚS 452/2010, IV. ÚS 62/2011, IV. ÚS 475/2010), pretože ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za každý úkon po 63,58 €, t. j. za dva úkony 127,16 €, predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 7,63 €) u jedného sťažovateľa sumu 142,42 €.

Trovy právneho zastúpenia štyroch sťažovateľov vrátane započítania režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 569,68 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012